

Payer Imre

ERDŐBEN

Zöld levegő.

Kemény bükkök, tömzsi tölgyek,
cserjék, zsurlók, lapulevelek.

Zöld élőermék hatalmas hálója
terül a fenséges kékre.

Áttör az égen, avatott lomb koronáján
átszüremlik a fény. A fény! A szilánkos túli.

Vakítón láttat.

Fehéren zöld a zöld.

Mint élő lemezen át.

Bennem már nem a tüdő,
az erdő lélegzik.

A zöld, A barna, A sárga,

A fekete föld.

Lassan felnyílnak, ahogy tapintom őket.

Kimondják lassan a folyamatot.

A zöld szagban mozog,

riszál a mennykébe,

adva a sziromerőt.

De már les rám! Érkezik!

A pénzlobogtató korzózás,

a hivatalnok-feszés fenekű mozdulat,

a robotsport a számítás-labirintusban.

Már körbekerít és rám csap.

Lenyom. Beszorít, elveszi

látásom egészét, magasát.

Gurítana gödörbe.

Áldozati kőkörbe.

És az erdő nézi. Hagyja. Bólint.

Szikár napfényben.

Teljes napfényben.

Bükkös-tölgyes közt

csenkolt fenyő magasul.
Hagyja az erdő, szelíden egybegyűjtve
a rejtélyesen kibogárzó színekkel,
a vakító ragyogással.
Együtt van mindez vele, nincs külön.
Ezt tanítja nekem ő, az erdő.

Székelyderzs, unitárius templom (részlet)